

have taget. Men den Afvisning, for ikke at sige Affærdigelse, vi fik under Finanslovens første Behandling, har vakt ikke blot vor Uvillie, thi det kunde være det samme, men den har vakt en Frygt hos os for, at Regeringen i Virkeligheden endnu slet ikke véd, hvad den vil gøre, hvilket da ogsaa fremgik ret tydeligt af de Udtalelser, som den højtærede Finansminister fremsatte under Finanslovens første Behandling.

Jeg skal foreløbig slutte med at gentage, at det er ikke mod Personerne, og det er ikke mod den højtærede Regering, men det er imod *vort hele Finanssystem*, saaledes som det er blevet bragt i Anvendelse de sidste 10 Aar, at mit Parti har ønsket gennem mig her at nedlægge en Indsigelse.

Harald Jensen: Socialdemokratiets Stilling til Finanslovens endelige Vedtagelse er jo ikke af nogen ny Dato. Den Stilling har Socialdemokratiet indtaget omtrent saa længe, det har haft Repræsentanter her paa Rigsdagen, og vi have ogsaa hvert Aar sagt, af hvilken Grund vi indtage denne Stilling, nemlig fordi Finansloven indeholder en Masse Udgifter til Militærforanstaltninger, som det er os principmæssigt imod at stemme for. Paa den anden Side indeholder Finansloven en Mængde Bevillinger til civile Foretagener, som vi ikke ville stemme imod. Af denne Grund have vi Aar for Aar, Gang paa Gang undladt at stemme for Finansloven og overladt det til den øvrige Repræsentation at tage Ansvar for den Finanslov, hvoraf en Del af Bevillingerne være os principielt imod. Men jeg tør sige, at denne Stilling ikke nogen Sinde — eller maaske kun en enkelt Gang — har været præget af særlig Mistillid til Regeringen eller Rigsdagen, men kun har været dikteret af vor personlige Uvillie mod det Militærvæsen, hvortil der fandtes Bevillinger paa Finansloven, og deraf, at vi ikke vilde gaa imod vort Princip. Dette viste vi for øvrigt ogsaa i Fjor, da vi havde en Regering, som stod os betydelig nærmere end de fleste hidtilværende Regeringer, og som delvis var fremgaaet ogsaa af vort politiske Arbejde. Det viste sig, at uagtet denne Finanslov gjorde en betydelig Indrømmelse til os, idet den foreløbig udsatte en hel Del af Militærbevillingerne til et Beløb af 6 Mill. Kr., indtog vi dog den samme Stilling, som vi ville indtage i Aar, nemlig at undlade at stemme. Der har været mange Bestræbelser for at bringe os

bort fra denne Stilling; vi hørte jo fornylig den ærede Ordfører lyse efter os som Hjælperne i Nøden, men jeg kan forsikre den ærede Ordfører om, at vi komme der ikke, saa længe disse Bevillinger findes paa Finansloven, og saa længe der ikke ellers kunde være stærkt tvingende politiske Omstændigheder, der kunde gøre det nødvendigt for os, gøre det til en politisk Akt for os at stemme for Finansloven. Der har ogsaa fra Højres Side været rettet Anmodning til os, og mærkeligt nok netop fra den Side, som nu melder sig fra og ikke vil stemme for Finansloven. Et af Højres mest indflydelsesrige Medlemmer, det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (Stilling), har forleden Dag anmodet mig ret indstændigt og indtrængende om at stemme for Finansloven af Hensyn til de civile Bevillinger, der findes derpaa. Det skal interessere mig meget at se, hvorledes det ærede Medlem stemmer i Dag.

Jeg udtalte, at jeg ikke havde noget imod, at de Herrer fulgte mig og undlod at stemme for Finansloven. Det glæder mig at se, at de Herrer have taget mine Ord til Indtægt, og at de have øvet saa stærk Indflydelse paa Højre, at dette Parti nu staar enigt med os i Enderesultatet, nemlig at undlade at stemme for Finansloven. Der er dog, som bekendt, en betydelig Forskel paa vor Motivering af denne ganske ens Handling. Ifølge Betænkningen kan deres Stilling kun opfattes som et meget stærkt Mistillidsvotum til Regeringen; det er vor altsaa ikke, den er kun dikteret af principiel Uvillie imod at stemme for en Finanslov, som indeholder Bevillinger til militære Udgifter. I Fjor undlod Højre at stemme, skrev intet i Betænkningen derom, men undlod at stemme for Finansloven. I Aar har det skrevet i Betænkningen, at det undlader at stemme, og det kunde synes at være Indledningen til, at vi skulle ind i en Kamppolitik, hvor Højre atter rejser Kampen om Forfatningen her i Landet, en Kamp, som absolut maa dreje sig om Forfatningens Forstaaelse og Udøvelse. Fra vor Side have vi intet imod, at der rejses en saadan Kamp. Vi tro, at selv om en saadan Kamp i Øjeblikket ikke vil være gavnlig for en rolig Udvikling i vort Land, vil Udgangen af denne Kamp, hvis det lykkes Demokratiet at føre den sejrrig igennem og det lykkes den almindelige Valgret at sejre, saaledes at Forfatningen forandres i mere demokratisk Retning, bevirke, at man ganske hurtigt indvinder det tabte igen.